

Arrest

nr. 184 262 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een sjjiitische Arabier te zijn met de Irakese nationaliteit. U werd geboren op 30 december 1988 in de stad Diwaniya in Al Qadissiya. U woonde er uw hele leven in de wijk Al Iskan. In 2006 leerde u via uw zus H.A.A. kennen. Jullie werden vrienden en na verloop van tijd een koppel. H. had echter een neef, A.A.K., die met haar wou trouwen. Volgens de gewoontes van de stammen was dat zijn recht en het zou binnen de familie ook zo afgesproken zijn. Al Van 2007 tot 2012 studeerde u computerwetenschappen en via de organisatie 'National Democratic Institute' nam u deel aan een uitwisselingsprogramma in Roemenië, na uw afstuderen ging u aan de slag in een computerwinkel. In 2007 of 2008 kwam A. tegen H.s ouders zeggen dat hij op een dag met haar wou trouwen. Haar ouders, die geen fan waren van een huwelijk tussen H. en A., zeiden geen ja of geen nee maar wisten hem af te

houden door te zeggen dat het nu nog te vroeg was om te trouwen. In 2008 kwam de vader van H. in de problemen door zijn functie als officier en vluchtte hij naar België. Hij werd erkend als vluchteling en zijn gezin volgde hem in 2010. Vanaf dan hadden u en H. een langeafstandsrelatie. In 2014 beslisten jullie te trouwen. U vroeg de vader van H. telefonisch om haar hand en hij gaf zijn zegen. In oktober 2014 werd u bij de bakker aangesproken door A.. Hij stelde u allerlei persoonlijke vragen en zei ten slotte dat u beter wegbleef van H. want dat zij aan hem beloofd was. U diende klacht in bij de politie en vertelde H. wat er gebeurd was en zij vertelde u toen pas dat A. al jaren met haar wou trouwen. H. keerde terug naar Irak om er op 15 oktober 2014 te trouwen met u, ondanks de dreigementen van A.. Na een maand keerde zij terug naar België, u bleef achter in Irak. In februari 2015 werd u achtervolgd door een BMW met vier inzittenden, onder wie A., maar u slaagde erin ze af te schudden. In maart 2015 kwamen twee personen die u niet kende u lastigvallen op het werk. Ze waren gestuurd door A. en eisten dat u buitenkwam, wat u weigerde te doen. Er werd heen en weer geschreeuwd en daar kwamen uw collega's uit naburige winkels op af, waarop de mannen afdropen. Rond 12 april 2015 werd er bij u thuis 's avonds aan de deur geklopt. Uw vader en broer deden open en zagen A. met andere mannen uit zijn stam. Ze eisten dat u naar buiten zou komen. Uw vader en broer hielden ze tegen en zeiden dat u niet thuis was, terwijl u door de achterdeur naar buiten glipte. U verschool zich tot de mannen weg waren en vertrok dan naar het huis van uw vriend K.. U verbleef daar twee dagen en ging toen naar uw neef W. in Bagdad. U verbleef daar een week en verliet Irak op 3 mei 2015. Terwijl u in Turkije was, kwam uw vrouw u vanuit België tegemoet. U kwam aan in België op 2 september 2015 en vroeg er asiel aan op 7 september 2015. In België werd op 11 januari 2016 uw zoon M. geboren.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart met vertaling, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte met vertaling, opleidingscertificaten National Democratic Institute, uw rijbewijs, de Irakese identiteitskaart van uw vrouw, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, de Irakese identiteitskaart van uw zoon en een afschrift van geboorteakte van uw zoon (allen originelen); de eerste bladzijde van uw paspoort, e-mailgesprekken met uw echtgenote en de Belgische identiteitskaart van uw vrouw (kopieën).

B. Motivering

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Aan uw verklaringen kan immers geen geloof worden gehecht.

Er werd een reeks ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld in uw verklaringen over de vervolgingsfeiten met A.A.K. die u inroept, wat de vraag oproept of deze feiten überhaupt ooit hebben plaatsgevonden.

Wanneer het gaat over de dag dat A.A.K. u aansprak aan de bakkerij, nog vóór uw huwelijk (CGVS I p.10), verklaart u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u naar de bakker ging en merkte dat iemand u volgde en dat die aan het praten was, maar dat u dat gewoon negeerde (CGVS I p.6). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS zegt u echter dat u opmerkte dat iemand naar u aan het kijken was, maar dat u pas toen u de bakkerij uitkwam aangesproken werd (CGVS II p.5). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, herhaalt u dat A. gewoon naar u keek en u pas later aansprak, en dat u niet gezegd heeft dat A. u gevolgd had en al tegen u aan het spreken was (CGVS II p. 12), wat eenvoudigweg niet overeenkomt met uw eerdere verklaringen. Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u na het gesprek met A. bij de bakker tegen uw vriendin vertelde wat er gebeurd was, en vervolgens tegen uw ouders. U zou zelf gedacht hebben dat het maar een gesprek was en had nooit gedacht dat er nog andere incidenten zouden volgen, maar uw ouders waren bang, hadden hun twijfels of het huwelijk wel moest doorgaan en vonden dat u klacht moest indienen bij de politie, hetgeen u deed (CGVS I p.10-11). Tijdens het tweede gehoor echter beweert u dat uw ouders niets wisten van het probleem met A. voor uw huwelijk en dat u hen pas na het tweede incident, toen u achtervolgd werd door een BMW, op de hoogte bracht van zijn bestaan. U beweert eveneens dat u op eigen initiatief klacht indiende na het gesprek bij de bakker (CGVS II p.6-7). Wanneer u met die tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, werpt u enkel tegen dat de gebeurtenissen dateren van jaren geleden en dat u zich tijdens het eerste of het tweede gehoor vergist heeft. U zou niet meer weten wanneer u uw familie ingelicht heeft, maar bevestigt vervolgens toch dat u uw familie pas na de achtervolging op de hoogte bracht van het probleem (CGVS II p.10). Dat verklaart nog altijd niet waarom u zegt dat uw ouders niet zeker waren of het huwelijk wel moest doorgaan wegens het probleem met A. en u vervolgens beweert dat ze zelfs niet op de hoogte waren van het probleem voor uw huwelijk, en evenmin waarom u eerst beweert dat u van uw ouders klacht moest indienen en vervolgens dat dat volledig op uw eigen initiatief was. Over die politieklacht kan nog opgemerkt worden dat u ze niet neerlegt. Wanneer u naar het document wordt gevraagd, zegt u dat u dacht dat u het niet nodig zou hebben en dat u niet weet waar het is. U oppert dat het thuis bij uw ouders kan liggen of in uw auto, die inmiddels verkocht is. Wanneer u gevraagd wordt om bij uw ouders te informeren of zij de klacht nog

ergens kunnen vinden, beweert u ineens dat u het al aan uw ouders gevraagd heeft, maar dat zij het document niet gevonden hebben (CGVS I p.11). Dan is het vreemd dat u eerst suggereert dat het wel thuis zou kunnen liggen, en uw andere suggestie dat u het document samen met uw auto verkocht heeft komt ook bevreemdend over, gezien redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat u uw persoonlijke documenten uit uw wagen zou halen alvorens hem te verkopen. Die incoherentie doet gecombineerd met de tegenstrijdigheden in uw verklaringen over het incident bij de bakker ernstig twijfelen of een dergelijk incident ooit plaatsgevonden heeft en al helemaal of daarover ooit klacht is ingediend bij de politie.

Hetzelfde geldt voor de incidenten die na uw huwelijk zouden hebben plaatsgevonden. U beweerde tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in maart 2015 achtervolgd werd door een BMW waarin onbekenden zaten (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS beweert u echter dat u wel degelijk een van de inzittenden herkend hebt als A. (CGVS I p.8, 11). Wanneer u gevraagd wordt waarom u dan van onbekenden sprak op de DVZ, en of u de aanwezigheid van A. bij de achtervolging toen al vermeld heeft, antwoordt u enkel dat u zich dat niet herinnert, en haalt u aan dat het uiteindelijk onbekende personen waren voor u, behalve één persoon "die op A. leek" (CGVS II p.12). Redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat u al op de DVZ melding maakt van het feit dat u één van uw achtervolgers als A. herkende, zeker gezien u het vlak voor uw verhaal over de achtervolging ook al over A. had (Vragenlijst 3.5).

In verband met hetzelfde incident vermeldt u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw vader na de achtervolging met de BMW contact opnam met de Al Khalidi-stam in een poging de gemoederen te bedaren. U vermeldt daarbij spontaan dat hij drie dagen na de achtervolging met de Al Khalidi-stam heeft gesproken (CGVS I p.11-12). Tijdens uw tweede gehoor bevestigt u dat uw vader en zijn broer met de Al Khalidi-stam hebben gesproken. Nu beweert u echter dat dat contact er pas geweest is na het derde incident, waarbij u in de winkel aangesproken werd door twee personen die A. gestuurd had, en zegt u dat u niet weet hoe lang na het incident dat contact met de stam er geweest is (CGVS II p.7). Wanneer u geconfronteerd wordt met die tegenstrijdigheid, zegt u dat er sprake is van een misverstand, en dat uw vader na de achtervolging enkel met de Al Khalidi-stam heeft gebeld, en dat hij pas na het incident in de winkel met zijn broer werkelijk tot bij de stam is gegaan om met hen te spreken (CGVS II p. 11). Die uitvlucht is niet geloofwaardig om twee redenen. Enerzijds blijkt uit uw uitleg dat uw vader bot zou hebben gevangen bij de stam na het telefoongesprek waarvan u spreekt (CGVS II p.11) en is het zeer opmerkelijk dat hij na die mislukking toch nog zou proberen om in persoon met de stam te gaan spreken. Anderzijds blijkt uit uw verklaringen op het eerste gehoor dat u het sowieso al niet over een telefoongesprek had, ondanks wat u op het tweede gehoor beweert. U vermeldde immers maar één contactpoging met de stam, en wel die waarbij uw vader en zijn broer met hen zouden gaan praten, en zei niets over een telefoongesprek. En wanneer u gevraagd werd of uw vader u op voorhand had verteld dat hij met de Al Khalidi-stam zou gaan spreken, antwoordde u dat hij u dat inderdaad had verteld, en wel "voor hij vertrok" (CGVS I p.11-12). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat de context en het woord "vertrekken" duidelijk maken dat u het niet over een telefoongesprek kan hebben gehad, werpt u enkel nog tegen dat u het niet weet (CGVS II p.11).

Ook in uw verklaringen over het volgende incident in de rij, de dag dat u in de winkel aangesproken werd door twee personen die A. gestuurd had, spreekt u zichzelf behoorlijk tegen. Tijdens uw eerste gesprek op het CGVS beweert u dat op een dag twee personen binnengekomen zijn in de winkel waar u werkte. U was achter in de winkel was en uw collega vooraan toen ze aan uw collega naar u vroegen. Die antwoordde toen dat u er niet was maar dat ze binnen een uurtje konden terugkomen. Een tijdje later zouden ze teruggekomen zijn en u aangesproken hebben (CGVS I p.7). Tijdens uw tweede gesprek op het CGVS beweert u echter dat de mannen eerst langskwamen op een dag dat u ziek thuis was, en dat ze u wel meteen konden aanspreken toen ze u een paar dagen later terug kwamen opzoeken (CGVS II p.5). U vermeldt niets over het feit dat uw baas hen zou gezegd hebben dat ze na een uurtje konden terugkeren, maar zegt dat de baas hen meteen uw richting uitwees en bevestigt dat ze u meteen konden spreken.

Ten slotte moet ook wat het laatste incident betreft geconstateerd worden dat uw verklaringen uit beide gehoren op het CGVS elkaar tegenspreken. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat u vluchtte van de Al Khalidi-stam langs de achterdeur en dat u zich verborg nabij wat fruitbomen in de buurt van het huis, tot het veilig was om te vertrekken. U vermeldt daarbij spontaan, zonder dat u om een tijdsaanduiding gevraagd wordt, dat u daar ongeveer twee uur bij de fruitbomen heeft gezeten (CGVS I p.14). Op het tweede gehoor zegt u dat u niet weet hoe lang u verstopt zat, omdat u geen horloge bij had, maar dat het niet lang geduurd kan hebben: de Al Khalidistam was slechts voor een paar vragen in uw ouderlijke woning binnen geweest en had daarna nog een tiental minuutjes rondgereden in de buurt. Meteen toen ze weg waren, vertrok u naar uw vriend (CGVS II p.6). Wanneer u met die tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, antwoordt u eerst dat u verkeerd begrepen bent, en dat u bedoelde dat u naar uw vriend liep en dat dat zo'n twee uur geduurd had. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of de tocht van

uw woning naar die van uw vriend werkelijk twee uur duurde, zegt u dat u doelde op de tijd die u verstopt zat én de tijd die u naar uw vriend liep samengeteld, en dat die twee dingen samen anderhalf à twee uur geduurd zouden hebben (CGVS II p.11-12). Die uitleg is niet aannemelijk, gezien u op het eerste gehoor letterlijk zei "Eerst heb ik een beetje rond ons huis gebleven, ongeveer twee uur, daar zijn allerlei fruitbomen en daar heb ik me verstopt. Daarna ben ik twee dagen bij mijn vriend verbleven". Dat kan moeilijk anders geïnterpreteerd worden dan dat u zich gedurende twee uur verborgen heeft alvorens naar uw vriend te vertrekken.

De veelvuldige tegenstrijdigheden in uw verklaringen over de confrontaties met A. en de Al Khalidi-stam leiden ertoe dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof kan hechten aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Daarnaast hebben ook uw verklaringen over A. en zijn wens om met H. te trouwen zelf een onlogisch en tegenstrijdig karakter.

Uw hele asielrelaas draait rond het feit dat A.A.K. met H. zou willen trouwen. U beweert tijdens uw beide gehoren op het CGVS dat u daarvan voor het eerst hoorde nadat hij u aangesproken had bij de bakker (CGVS I p.6, 10; CGVS II p.3, 10). Nochtans had u al sedert 2007 een relatie met uw vrouw (CGVS I p. 4, CGVS II p.2) en was zij al zeker sedert dezelfde tijd op de hoogte van het feit dat A. met haar wou trouwen (CGVS II p.10). Al toen H. nog een klein meisje was, zou er sprake geweest zijn van het feit dat zij en A. later zouden trouwen (CGVS II p.3) en A. zou toen H. een jaar of zestien was in een informeel gesprek tegen uw schoonouders gezegd hebben dat H. later zijn vrouw moest worden (CGVS II p.4, 9). U en H. spraken al met elkaar over trouwen en de toekomst sedert 2008 of 2009 (CGVS II p.10). Op het moment dat A. u aansprak bij de bakker, in oktober 2014, had u dus al ongeveer zeven jaar een relatie met uw vrouw en was er al ongeveer zes jaar sprake van dat jullie op een dag zouden trouwen. In dat geval mag het ernstig verbazen dat het feit dat een andere man H. al opgeëist had, omdat dat via de gewoontes van de stam zijn recht is (CGVS I p. 9, CGVS II p.4), in al die jaren nooit ter sprake is gekomen. Zelfs toen u uw schoonvader telefonisch om H.s hand vroeg, vermeldde hij niet dat er een andere geïnteresseerde was, hoewel hij u al kende van toen hij zelf nog in Irak woonde en hij op u gesteld zou geweest zijn (CGVS II p.9-10). Dat komt erg bevreemdend over. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, geeft u toe dat het misschien raar is dat u op geen enkel moment ingelicht werd over A., maar legt u geenszins een verklaring voor (CGVS II p. 10).

Wat A. zelf betreft geeft u tot twee keer toe tegenstrijdige informatie. Tijdens het eerste gesprek op het CGVS beweert u dat hij H.s neef langs moederskant is (CGVS I p. 7), tijdens het tweede gesprek zegt u dat hij een neef van vaderskant is (CGVS II p.4). Wanneer u met die tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, werpt u tegen dat dat eenvoudigweg niet kan en dat u enkel gezegd heeft dat hij een neef is langs vaderskant (CGVS II p.8-9), terwijl u nochtans wel moederskant gezegd heeft. Zelfs als het een eenvoudige verspreking betreft, is het bevreemdend dat u zich op dat punt zou vergissen. Daarnaast spreekt u zichzelf ook tegen wanneer u het heeft over de woonplaats van A.. In het eerste gehoor zegt u dat hij in de wijk Al Haruba woont, waar ook de bakkerij gelegen is (CGVS I p.10). In het tweede gesprek blijkt uit uw verklaringen dat u niet op de hoogte bent van A.'s woonplaats wanneer u zegt: "Ik stond in de rij [bij de bakker], opeens voelde ik dat iemand die keek naar mij toe, misschien woonde hij daar in de buurt, dat weet ik niet (CGVS II p.6)".

Het feit dat u in al die jaren nooit eerder van A. had gehoord, en het feit dat u over hem tegenstrijdige informatie verschaft, is onaannemelijk en doet twijfelen of er überhaupt wel een neef was die ook met H. wou trouwen.

De tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische elementen in uw verklaringen maken het onmogelijk om geloof te hechten aan uw asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen kan in uw hoofde dan ook niet besluiten dat er vandaag voor u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, of een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het is uiteraard wenselijk dat u als echtgenoot en vader bij uw gezin kan blijven. Het feit dat uw vrouw via gezinshereniging met haar vader erkend is in België en het feit dat uw zoon hier geboren is, kan op zich echter niet leiden tot een erkenning van het vluchtelingenstatuut of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor u. Voor dat doeleinde dient u zich tot de procedure van de gezinshereniging te wenden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI

Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies

niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiietische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan de bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten en die van uw gezin (identiteitskaarten, paspoort, nationaliteitsbewijzen, rijbewijs en afschrift geboorteakte zoon) bewijzen uw identiteit en herkomst, maar die worden niet in twijfel getrokken. Uw huwelijksakte en de emailgesprekken met uw vrouw die u voorlegt, bewijzen jullie relatie en huwelijk, maar ook die staan niet ter discussie. Met uw studiecificaten tot slot legt u een bewijs neer van het studietraject dat u heeft afgelegd, maar ook dat werpt geen nieuw licht op uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker meent dat er in zijn hoofde wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging en tracht de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren en te weerleggen. Hij stelt dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door A.A.K. omwille van zijn huwelijk met H., die aan eerder aan A.A.K. zou zijn beloofd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) een hele reeks tegenstrijdigheden werden vastgesteld in zijn opeenvolgende verklaringen, (ii) het niet aannemelijk is dat hij pas in oktober 2014 problemen zou kunnen met A.A.K., terwijl hij reeds sinds 2007 een relatie zou hebben met H., (iii) het feit dat zijn echtgenote via gezinshereniging met haar vader in België is erkend en het feit dat zijn zoon in België is geboren op zich niet kunnen leiden tot erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en (iv) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de vervolgingsfeiten aan de basis van zijn asielaanvraag. Aldus verklaarde verzoeker met betrekking tot het incident bij de bakker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) dat iemand hem aan het volgen was én aan het praten was (gehoorverslag CGVS 18 juli 2016 (hierna: gehoor I), p. 6), terwijl hij hier tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS geen melding van maakte (gehoorverslag CGVS 27 september 2016 (hierna: gehoor II), p. 5). Tijdens zijn tweede gehoor verklaarde verzoeker bovendien dat A.A.K. hem pas aansprak nadat hij brood had gekocht (gehoor II, p. 12), terwijl hij tijdens zijn eerste gehoor duidelijk melding maakte van het feit dat iemand aan het praten was voordat hij een brood had gekocht (gehoor I, p. 6). Of dit geschiedde voor- of nadat hij de bakkerij binnenging, doet op zich geen afbreuk aan deze tegenstrijdigheid.

Betreffende het moment van het inlichten van zijn ouders, stelt verzoeker dat hij tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS in de war was. Er dient evenwel opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS tevens verklaarde dat zijn ouders hem aanraadden om klacht in te dienen, hetgeen hij zou hebben gedaan (gehoor I, p. 10-11). Hieruit blijkt dat verzoeker op dat moment wel degelijk wist en meende wat hij zei. Het loutere feit dat hij zijn verklaringen wijzigde door te stellen dat zijn ouders eigenlijk niet zeiden dat hij niet met H. mocht trouwen, doet hieraan geen afbreuk. Indien het bovendien zowel verzoekers eigen idee was om klacht in te dienen, als dat van zijn ouders, zoals hij beweert in onderhavig verzoekschrift, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij hiervan reeds tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS melding maakte, *quod non*. Verzoekers uiteenzetting dienaangaande is dan ook laattijdige *post factum*-verklaring. Gelet op het feit dat verzoeker zijn land van herkomst beweert te hebben verlaten omwille van de problemen met A.A.K., waarvoor hij klacht zou hebben ingediend, en hij hiervoor in België internationale bescherming vraagt, kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij weet waar het document van deze klacht zich bevindt en dat hij dus niet enkel maar wat gist naar de vindplaats ervan.

Waar verzoeker stelt dat verweerder kort door de bocht gaat door te stellen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) melding zou maken van het feit dat hij A.A.K. herkende in de achtervolgende BMW, komt hij niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal zonder deze evenwel *in concreto* te trachten te weerleggen. Verzoeker zet immers niet uiteen waarom dit motief volgens hem kort door de bocht zou zijn. Hij kan hierin overigens sowieso niet worden gevolgd aangezien verweerder er terecht op wijst dat verzoeker op de DVZ eerder over A.A.K. sprak, zodat niet kan worden ingezien waarom hij op het moment van het vermelden van de achtervolging geen melding maakte van het feit dat hij A.A.K. had erkend en enkel sprak over onbekenden.

Aangaande het contact met de Al Khalidi-stam, dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots aanvoert dat niet zijn eigen vader, maar zijn schoonvader telefonisch contact had met de vader van A.A.K.. Uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt evenwel nergens dat verzoeker het had over zijn schoonvader. Deze gekunstelde *post factum*-verklaring doet dan ook geenszins afbreuk aan de terecht vastgestelde tegenstrijdigheid.

Wat betreft het incident bij verzoeker thuis, wijst hij erop dat hij zich tijdens zijn tweede gehoor corrigeerde en dat er geen fruitbomen zijn bij zijn huis. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor zelf dat hij zich verschool bij fruitbomen (gehoor I, p. 14). Waarom het feit dat hij tijdens zijn eerste gehoor spontaan een tijdsaanduiding gaf van de feiten, terwijl hij dit tijdens zijn tweede gehoor niet meer kon, niet tegen hem gebruikt zou kunnen worden, laat verzoeker opnieuw na te verduidelijken. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het

CGVS zelf, spontaan een tijdsaanduiding gaf, zodat niet kan worden ingezien waarom verzoeker dit tijdens zijn tweede gehoor plots niet meer zou kunnen.

Waar verzoeker aanvoert dat het mogelijk is dat betreffende A.A.K. in de plaats van “moeder” “van moederskant” werd genoteerd, komt hij opnieuw niet verder dan het opwerpen van een blote *post factum*-verklaring. Bovendien sprak verzoeker zichzelf ook tegen met betrekking tot de woonplaats van A.A.K..

Waar verzoeker aanvoert dat zijn schoonfamilie het probleem met A.A.K. aanvankelijk gewoon negeerde omdat zij zelf een gegronde vrees voor A.A.K. hadden, komt hij nogmaals niet verder dan een blote *post factum*-verklaring waarvan hij tijdens zijn gehoren geen enkele melding maakte.

Verzoeker voert verder geen enkel inhoudelijk verweer tegen het volgende pertinente motief in de bestreden beslissing:

“Ook in uw verklaringen over het volgende incident in de rij, de dag dat u in de winkel aangesproken werd door twee personen die A. gestuurd had, spreekt u zichzelf behoorlijk tegen. Tijdens uw eerste gesprek op het CGVS beweert u dat op een dag twee personen binnengekomen zijn in de winkel waar u werkte. U was achter in de winkel was en uw collega vooraan toen ze aan uw collega naar u vroegen. Die antwoordde toen dat u er niet was maar dat ze binnen een uurtje konden terugkomen. Een tijdje later zouden ze teruggekomen zijn en u aangesproken hebben (CGVS I p.7). Tijdens uw tweede gesprek op het CGVS beweert u echter dat de mannen eerst langskwamen op een dag dat u ziek thuis was, en dat ze u wel meteen konden aanspreken toen ze u een paar dagen later terug kwamen opzoeken (CGVS II p.5). U vermeldt niets over het feit dat uw baas hen zou gezegd hebben dat ze na een uurtje konden terugkeren, maar zegt dat de baas hen meteen uw richting uitwees en bevestigt dat ze u meteen konden spreken.”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers verklaringen tijdens zijn interview op de DVZ en zijn gehoren op het CGVS op zich voldoende duidelijk zijn en dat er dan ook geen nood is om “te achterhalen wat verzoeker juist bedoelt”. De in het verzoekschrift aangehaalde verwarring met betrekking tot zijn echtgenote (één of twee vrouwen) is geenszins van aard het voorgaande in een ander daglicht te stellen. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat er hier slechts eenmalig een misverstand was.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met A.A.K., kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers bewering in onderhavig verzoekschrift dat hij problemen zou kennen met de militie waartoe A.A.K. zou behoren.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongelooftwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd

aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie [Qadisiya]] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag

aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiietische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.”

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente analyse, die door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER